

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/156/2022
Identifikačné číslo spisu:	5420200811
Dátum vydania rozhodnutia:	06.12.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5420200811.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ B. S., narodená XX. O.Ú. XXXX, 2/ P. S., narodená XX. W. XXXX, 3/ J. S., narodený XX. W. XXXX, všetci bývajúci K. B. D., O. XXXX/X, všetci právne zastúpení advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Nové Zámky, Hlavné námestie 7, proti žalovanej Dolnooravská nemocnica s poliklinikou MUDr. L. Nadáši Jágeho Dolný Kubín, Dolný Kubín, Nemocničná 1944/10, IČO: 00 634 905, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou h&h PARTNERS, advokátska kancelária s.r.o., Košice, Hollého 3, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 6C/14/2020, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/127/2021 z 28. februára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2022 sp. zn. 10Co/127/2021 ako aj rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín z 18. mája 2021 č.k. 6C/14/2020-175 z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 18. mája 2021 č.k. 6C/14/2020-175 zamietol žalobu žalobcov 1/ až 3/ (ďalej aj „žalobcovia“), ktorou sa domáhali voči žalovanej uloženia povinnosti zaplatiť im : žalobkyňi 1/ sumu 60 000 eur a žalobcom 2/ a 3/ po 40 000 eur titulom nemajetkovej ujmy (výrok I.). Žalovanej priznal voči žalobcom právo na náhradu trov konania (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že z toho, ako žalobcovia skutkovo vymedzili svoju žalobu mal za to, že sa domáhajú nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a to v spojitosti s tvrdeným porušením povinnosti žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti Z. S., manželovi žalobkyne 1/ a otcovi žalobcov 2/ a 3/. Svoj nárok žalobcovia zakladali na oznámení Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 11. mája 2017, v ktorom im bolo oznámené, že dohľadaný subjekt porušil ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 574/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 574/2004 Z.z.“) a to v tom, že nebohému mala byť vykonaná širšia diferenciálna diagnostika hrudnej bolesti a dýchavice, najmä krvné testy akútneho koronárneho syndrómu, pričom práve akútny koronárny syndróm bol podľa pitevnej správy príčinou

smrti neobohého. Vzhľadom k tomu, že žalovaná v priebehu sporu (hneď v jeho úvode) vzniesla námietku premlčania, súd prvej inštancie sa ešte pred samotným vecným preskúmaním sporu musel zaoberať predmetnou námietkou. Konštatoval, že právo uplatnené žalobcami je síce nemajetkové, ale zároveň toto právo má majetkovú hodnotu; a majetková povaha tohto práva určuje, že podlieha premlčaniu, v ktorom smere poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky. Otázka dĺžky premlčacej lehoty a začiatku jej plynutia v prípadoch uplatnenia práva na náhradu nemajetkovej ujmy bola už vyriešená ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/278/2007, 5Cdo/265/2009 a iné), podľa ktorých je premlčacia lehota, v ktorej je takýto typ nároku potrebné uplatniť trojročná (§ 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu. V okolnostiach súdnej veci bolo zistené, že k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie, resp. na rodinný život smrťou manžela žalobkyne 1/ a otca žalobcov 2/ a 3/ došlo nesporne dňa 22. marca 2016. Dňom nasledujúcim po smrti manžela žalobkyne 1/ a otca žalobcov 2/ a 3/ v jednej osobe, t. j. dňom 23. marca 2016 začala plynúť 3-ročná premlčacia lehota a táto uplynula dňa 23. marca 2019. Žalobcovia podali žalobu na súd dňa 12. mája 2020. K podaniu žaloby tak došlo až po uplynutí premlčacej lehoty. Záverom svojho rozhodnutia prvoinštančný súd dodal, že aj v prípade, ak by akceptoval argumentáciu žalobcov prezentovanú v spore a priklonil sa k tomu, že pre začiatok plynutia premlčacej lehoty je potrebné považovať deň, kedy sa žalobcovia dozvedeli o tom, kto je zodpovedný v zmysle § 4 zákona č. 574/2004 Z.z. za im vzniknutú náhradu škody tak aj v takomto prípade by bola žaloba podaná po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Oznámenie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou je zo dňa 11. mája 2017 a mohlo byť tak doručené najskôr v tento deň, odo dňa nasledujúceho by začala plynúť premlčacia lehota a uplynula by márne dňa 12. mája 2019. Žaloba bola však podaná až dňa 20. mája 2020. Žalovanej, ktorá bola v spore úspešná v plnom rozsahu prvoinštančný súd priznal voči žalobcom právo na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovanej priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia žalobcami uplatneného nároku ako aj charakteru premlčacej lehoty v nadväznosti na žalovanou vznesenou námietku premlčania. Zároveň konštatoval, že aj postup súdu prvej inštancie, spočívajúci v nepripustení odročenia pojednávania za účelom predloženia ďalšej judikatúry žalobcami, realizovaný, resp. zvolený na predbežnom prejednaní žaloby má svoje východiská v základných princípoch kontradiktórneho súdneho konania. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam žalobcov uviedol, že v danom prípade rozhodné okolnosti ohľadne premlčacej doby boli determinované charakterom uplatneného nároku, ktorým je nepochybne nemajetková ujma. V uvedenom smere poukázal odvolací súd na skutkové vymedzenie žaloby. Z hľadiska procesnej ekonomie sa súd prvej inštancie správne zaoberal primárne vyhodnotením vznesenej námietky premlčania a túto aj správne posúdil. Žalobcovia v priebehu konania predmetom posúdenia neučinili tvrdenie o prípadnom rozpore vznesenej námietky s dobrými mravmi. V okolnostiach súdnej veci zásah do práva na rodinný život žalobcov nastal momentom smrti ich manžela/otca, vecne správnym bol preto záver prvoinštančného súdu, že nasledujúcim dňom si žalobcovia mali/mohli uplatniť zodpovednostný nárok z toho vyplývajúci. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP konštatujúc, že žalobcovia nemali v odvolacom konaní úspech, preto úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) podali dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovali ustanovením § 420 písm. f) CSP a taktiež ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP. V prvom rade vytýkali odvolaciemu súdu, že im v dôvodoch svojho rozhodnutia nedal odpoveď na všetky rozhodujúce otázky vo veci samej; niektoré vymedzili „a to, že v deň smrti svojho otca a manžela nemali vedomosť o tom, v dôsledku čoho alebo v akej príčinnej súvislosti bola jeho smrť, či išlo o smrť z príčiny prirodzených alebo bola zavinená/spoluzavinená konaním inej osoby/osôb, zanedbaním zdravotnej starostlivosti alebo jej nesprávnym poskytnutím a preto sa s riešením tejto otázky

obrátili na inštitúciu, ktorej jedine zákon zveruje možnosť preveriť správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti, vykonať doklad a formulovať záver“. Interpretácia otázky premlčania prezentovaná súdmi nižších inšancií stotožňujúca okamih smrti s okamihom možnosti uplatniť nárok vyplývajúci so zásahu do osobnostných práv vyplývajúca z posúdenia práva na náhradu nemajetkovej ujmy ako práva majetkového je nesprávna a v zásadnom rozpore s charakterom náhrady, ktorú si žalobcovia uplatnili. Nie je a nemôže byť účelom inštitútom premlčania podľa § 101 Občianskeho zákonníka, aby pozostali po osobe, ktorej smrť môže byť dôsledkom nesprávneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti, podávali „paušálne“ žaloby pred tým, ako získajú vedomosť, či k protiprávnemu konaniu (konkrétne k porušeniu § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z skutočne došlo). S ohľadom na uvedené a okolnosti prípadu dovolatelia formulovali ďalší dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzením dovolacej otázky, ktorá podľa ich názoru nebola v praxi dovolacieho súdu riešená a síce 1. Je pre začiatok plynutia premlčacej doby nároku na náhradu nemajetkovej ujmy po osobe, ktorej bola poskytnutá zdravotná starostlivosť nesprávne rozhodujúci okamih smrti tejto osoby (pacienta) aj v prípade, že správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti podľa § 4 ods. 23 zákona č. 576/2004 Z.z. je predmetom konania pred Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou podľa zákona č. 581/2004 Z.z., per analogiam § 102 Občianskeho zákonníka (uplatnenie u iného príslušného orgánu)?, 2. Je možné začiatok plynutia premlčacej doby vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy pozostalých v dôsledku smrti pacienta pre nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti, teda nárok, ktorý má základ o zodpovednosti zdravotníckeho zariadenia alebo v jeho protiprávnom konaní, resp. porušení právnej mimozáväzkovej zodpovednosti posudzovať podľa ustanovení o zodpovednosti za porušenie zmluvných záväzkov?, 3. Má včas začaté konanie iniciované pozostalým po osobe, ktorej mohla byť poskytnutá zdravotná starostlivosť nesprávne alebo neposkytnutá zdravotná starostlivosť účinky prerušenia plynutia premlčacej doby po dobu trvania konania pred Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako jediným orgánom verejnej moci, ktorému zákon zveruje dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti? 4. Je ústavne konformné, že pre nároky z protiprávného konania sa vyžaduje na strane poškodeného pre začiatok plynutia premlčacej doby kumulatívna vedomosť nie len o škode ale aj o subjekte, ktorý za škodu zodpovedá, a pri konaní non lege artis (contra lege) pri smrti rodinného príslušníka v procese poskytovania zdravotnej starostlivosti začína pozostalým plynúť premlčacia doba pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bez ohľadu na vedomosť o osobe, ktorá je ujmu zodpovedná? 5. Je správne a ústavne konformné určenie začiatku plynutia premlčacej doby na náhradu nemajetkovej ujmy pre pozostalých po pacientovi, ktorého smrť mohla nastať v dôsledku alebo v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti okamihom smrti pacienta, a nie okamihom získania kumulatívnej vedomosti pozostalých o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti a zodpovednom subjekte, od orgánu verejnej moci, ktorý je oprávnený správnosť poskytovania zdravotnej starostlivosti preveriť a formulovať záväzným spôsobom záver takéhoto konania? Z uvedených dôvodov dovolatelia dovolací súd žiadali, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci

samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Dovolatelia podané dovolanie v zmysle § 420 písm. f) CSP proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu odôvodnili predovšetkým jeho nepreskúmateľnosťou, keďže odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia nedal odpoveď na všetky rozhodujúce otázky vo veci samej; nevzal pri svojom rozhodovaní v súvislosti s posúdením námietky premlčania v úvahu skutkové okolnosti danej veci.

12. K uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania (§ 420 písm. f) CSP) treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14. V danom prípade dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nesplňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (v zmysle § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho treba považovať za nepreskúmateľné.

14.1. Dovolací súd preskúmaním obsahu spisu zistil, že v predmetnom spore sa žalobcovia domáhali voči žalovanej zaplata sumy: žalobkyni 1/ 60 000 eur a žalobcom 2/ a 3/ po 40 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy tvrdiac, že žalovaná pochybila pri poskytovaní lekárskej starostlivosti manželovi resp. otcovi Z. S.S., pričom v príčinnej súvislosti s týmto konaním im vznikla ujma. Žalovaná

po doručení žaloby hneď v prvom procesnom úkone - vo vyjadrení k žalobe zo dňa 06. augusta 2020 (č.l. 84 a nasl. spisu) okrem iného vzniesla voči uplatnenému nároku žalobcov námietku premlčania. Žalobcovia prostredníctvom svojej právnej zástupkyne na doposiaľ jedinom pojednávaní vo veci samej konanom dňa 18. mája 2021 (č.l. 158 a nasl.) a tiež vo svojej replike zo dňa 21. septembra 2020 namietali a uvádzali argumenty voči žalovanou prezentovanej interpretácii plynutia premlčacej lehoty (s ktorou sa sudy nižších inštancií stotožnili), predovšetkým nesúhlasili s momentom od ktorého začala plynúť. Za ďalšie poukazovali na okolnosti prípadu, označili „za nespravodlivé“, aby sa začiatok plynutia premlčacej lehoty počítal v nadväznosti na smrť Z. S.. Podľa ich názoru by sa začiatok plynutia uvedenej lehoty mal odvíjať od času, kedy sa dozvedeli o tom, „kto je zodpovedný“ za vzniknutú ujmu podľa zákona č. 576/2004 Z.z., v ktorom smere by sa malo vychádzať zo zistení Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Svoju argumentáciu žalobcovia obsiahlo a veľmi podrobne rozvinuli v podanom odvolaní. Opätovne namietali voči vznesenej námietke premlčania okolnosťami prípadu, za právne nesprávne označili posúdenie premlčania prvoinštančným súdom; v bode 29 odvolania tiež uviedli, že súd prvej inštancie sa nezaoberal „...ani posúdením žalovaného nároku podľa kritérií dobrých mravov“. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako sa s predmetnými žalobcami uvádzanými špecifickými a podľa dovolacieho súdu rozhodujúcimi/podstatnými tvrdeniami vysporiadal odvolací súd. S poukazom na uvedené nemožno súhlasiť s konštatovaním odvolacieho súdu, že „žalobcovia v priebehu konania predmetom posúdenia neučinili tvrdenie o prípadnom rozpore vznesenej námietky s dobrými mravmi“. Podľa názoru dovolacieho súdu bolo potrebné zo strany súdov nižších inštancií, pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania, brať zreteľ na námietku žalobcov, že márne uplynutie premlčacej doby nezavinili a voči nim by za stavu, aký vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania priznanie účinkov premlčania v prospech žalovanej bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je podľa dovolacieho súdu potrebné vychádzať z konkrétnych individuálnych okolností prípadu, najmä vziať v úvahu charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (uznesenie Ústavného súdu SR z 20. apríla 2011 sp. zn. II. ÚS 176/2011). Právny názor na to, akým spôsobom by mal byť posúdený súlad námietky premlčania s dobrými mravmi vyjadril najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5Cdo 265/2009 vo veci náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej v súvislosti s dopravnou nehodou. Z tohto právneho názoru následne vychádzal aj v ďalších rozhodnutiach (napr. 2Cdo 313/2015, 4Cdo/55/2019).

15. V ďalšom konaní úlohou súdov nižších inštancií bude posúdiť, či v danej veci bola existencia takých výnimočných okolností na strane žalobcov, ktoré im objektívne sťažili či bránili uplatniť svoje právo v stanovenej premlčacej dobe, teda či v predmetnej veci je namiesto požiadavka uprednostnenia princípu spravodlivého vyriešenia prípadu pred princípom právnej istoty (viď. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. apríla 2022, sp. zn. 3Cdo/240/2019).

16. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.